

Sygn. akt I C 1385/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Tadeusz Radziwon</i>
Protokolant:	<i>Ewa Trusiak</i>

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa U. z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę:

Oddala powództwo.

Sędzia

Sygn. akt I C 1385/13

UZASADNIENIE

Powód U. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. S. kwoty (...) złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł nadto o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Uzasadniając żądanie pozwu wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy z dnia (...) roku numer (...) zawartej przez pozwanego z (...) S.A., z której to warunków strona pozwana nie wywiązała się w ustalonym terminie. Przedmiotowa wierzytelność została przez powoda nabyta w dniu 06 czerwca 2013 roku od (...) spółki z siedzibą w L. w A.. Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 kc oraz w oparciu o ustawę z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych. Powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty, jednakże wezwanie pozostało bezskuteczne.

Pozwany J. S. nie stawiał się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W myśl art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tyłu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

Zdaniem Sądu powództwo niniejsze winno ulec oddaleniu.

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty należnościami dochodzonymi pozwem.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W myśl zaś art. 340 kpc wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie. Pozwany J. S. nie stawiał się na rozprawę, nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, nie złożył wyjaśnień w sprawie, a zatem zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie z art. 339 § 2 kpc wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić należy, iż twierdzenia faktyczne zawarte w pozwie, które są przyjmowane za podstawę wyroku zaocznego, muszą pozwalać sądowi na skonstruowanie podstawy prawnej roszczenia i jej ocenę. (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

W ocenie Sądu, twierdzenia powoda zawarte w pozwie, budzą uzasadnione wątpliwości, skutkujące oddaleniem powództwa.

W kontekście przedstawionych przez powoda dowodów trudno uznać, aby powód w sposób należyty udowodnił zasadność dochodzonego powództwa.

W aktach sprawy brak jest umowy zawartej pomiędzy pozwanym a P., z której wynika wierzytelność, na którą powołuje się powód. Powyższe uniemożliwia Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem

należności z tytułu umowy z dnia (...)roku o numerze (...). Przedłożony odpis z załącznika do umowy o przelew wierzytelności (k.8) nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia wierzytelności oraz jej wymagalności.

Oceny tej nie zmienia również treść umowy cesji wierzytelności z dnia 06 czerwca 2013 roku zawartej pomiędzy (...)spółki z siedzibą w L.w A. a powodem (k.5), w której znajduje się oświadczenie cedenta, że przedmiotem umowy są wierzytelności istniejące, które nie zostały spłacone w terminie wymagalności. Zgodnie, bowiem z przepisem art. 516 kc zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta o treści wskazanej przez powoda nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, zarówno w zakresie faktu istnienia wierzytelności, jak i jej rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 i n. kc); tak też K. Z.(w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C.(w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670.

Ponadto powód wskazywał, że nabył wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanego J. S.od (...)spółki z siedzibą w L.w A., która to spółka nabyła wierzytelność od (...) Spółki Akcyjnej. Powód nie przedłożył natomiast umowy o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy (...) S.A.a poprzednikiem prawnym powoda - (...)spółki z siedzibą w L.w A. potwierdzającej owo przeniesienie wierzytelności.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 720 kc, art. 509 § 1 i 2 kc w zw. z art. 6 kc orzekł jak w sentencji wyroku.

Z uwagi na to, że pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, wyrok na podstawie art. 339 § 1 kpc jest orzeczeniem zaocznym.

Obowiązek poniesienia kosztów procesu w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98§ 1 kpc) w całości spoczywał na stronie powodowej.

Sędzia